

faar den Bygning, som Arkitekten har omtalt i Skrivelsen, kan det føre til, at vi komme til at bygge om og yde store Penge i den Retning. Der kan være mange Ting, der kan flyde deraf. Vi have ofte set, at en lille Begyndelse har draget betydelige Omkostninger efter sig. I § 2 siges, som det allerede er omtalt, at det skal være et Sted, hvor der er en stor Grund og ingen stærk Færdsel, og saa skal det Hele forprigt være i Overensstemmelse med de af Ministeren approberede Planer. Vi vide slet ikke Noget, om der er en stor Grund om den Bygning, der er Tale om. Jeg veed det i alt Fald ikke, og jeg veed heller ikke Noget om, hvorledes Færdslen er forbi denne Bygning. Sæller ikke de Bestemmelser, som skulle være i Overensstemmelse med de af Ministeriet approberede Planer, kjender jeg Noget til. Jeg veed i det Hele taget grumme lidet om det Hele. Jeg synes, som jeg sagde ved 2den Behandling, at, skulde der gjøres Noget, vilde Bakkhuset være Stedet, og jeg kan i Grunden ikke forstaa, hvad det er for særlige Grunde, man har imod dette Sted. Ved Bakkhuset er der idetmindste lidt over 5 Lønder Land, altsaa Nok til Udvidelse af Pladsen, og det er at antage, at der ikke bliver en for stærk Færdsel der forbi. Ved 2den Behandling fremkom der en Række, som gik ud paa, at Bestyrelsen for Anstalten paa Bakkhuset eller de Mænd, som have med Ledelsen deraf at gjøre, skulde være særlig lyhne efter at komme af med den, da man skal være daarligt stillet. Hvorvidt det er Riksfeldet, veed jeg ikke bestemt; men efter hvad jeg har faaet oplyst, og jeg har i den Henseende holdt mig til Marsberetningen for 1877, ser jeg, at Bakkhuset eier en ikke ubetydelig Formue; hvor stor den er, veed jeg ikke; ved nogle Renteberegninger ser jeg, at den løber op til mindst 85,000 Kr. Den har samtidig Noget at svare Rente af, men da Rente- og Kapitalafdrag ere samlede under Et, kan man ikke se, hvor stor Summen er; men at Bakkhus i 1877 maa have eiet en saa stor Kapital, forekommer mig klart, og det kunde være en Grund til at begynde Noget paa denne Grund og begynde i den Stil, som særlig den høitærede Minister er indtagen for. Det ligger ikke saa langt fra Kjøbenhavn. Jeg har i tidligere Tid gjort opmærksom paa, at jeg anser det for rimeligt, at vi ogsaa faae en saadan Anstalt i Sylland, og det, tror jeg, kan blive en Følge, naar vi begynde med Bakkhuset. Men hvis man faar en Anstalt her til, og det bliver i Grunden en Statsanstalt, og saa tillige kommer til at tage Bakkhuset inden ret længe, saa bliver Enden den, at man samler Alt omkring Kjøbenhavn. Jeg kan ikke se rettere, end at det Rigtigste vilde være, at vi fik bedre og omstændeligere og mere i det Enkelte gaaende Oplysninger angaaende alle Forhold denne Sag vedrørende. Og har den høitærede Minister disse paa rede Haand, kunde der

maasse alligevel være Mulighed for, at vi selv om vi nedsatte et Udvalg, kunde faae Sagen gennemført i denne Samling. Jeg skal være villig til at støtte Gjennemførelsen i denne Samling, hvis det kan lade sig gjøre, og hvis man kan se af Oplysningerne, at det er et gavnligt og godt Foretagende, og at det er en god Maade at ordne Sagen paa. Men da jeg ikke kan se det af det, der foreligger, skal jeg tillade mig at stille det Forslag, som var stillet ved 2den Behandling af et andet æret Medlem og mig, at nedsette et Udvalg paa syv Medlemmer.

Formanden (Krabbe): Der er altsaa stillet Forslag om at nedsette et Udvalg paa syv Medlemmer. Forhandlingen dreier sig altsaa nu derom.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Det bliver meget vanskeligt at drage Grændsen mellem Forhandlingen om Sagen selv og Forhandlingen om det Spørgsmaal, om der skal nedsettes Udvalg eller ikke, efterat det ærede Medlem, som foreslog Udvalgs-Nedsættelse, har motiveret sit Forslag paa den Maade, det er slet. Jeg skal derfor tillade mig at omtale de vigtigste af de Punkter, som det ærede Medlem berørte i sit Foredrag, thi i Virkeligheden er jo det at nedsette et Udvalg enstyndende med at forfaste Lovforslaget; det var man jo allerede enig om ved 2den Behandling. Det ærede Medlem gik ud fra den Betragtning, at der var 318 Landsbvage, som egnede sig til Optagelse paa en Anstalt som denne. Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne Efterretning. Det er ganske rigtigt, at der i Forbindelse med denne Sag oftere er nævnt det Tal 318; men det er paa ingen Maade nævnt som Tallet paa det Antal Landsbvage, der egne sig eller trænge til — thi det er et heldigere Udtryk i denne Forbindelse — at optages paa en Anstalt som den, der er foreslaaet. En Optælling af de Landsbvage her i Danmark er foretaget for nogle Aar siden paa Foranledning af en Forening og ved Understøttelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Denne Optælling gav det Resultat, at der i Danmark antages at være 720, der maatte henføres under Begrebet Landsbvage, og det er ogsaa dette Tal, som denne Kommission, der har haat alle disse Oplysninger til sin Raadighed, og som har afgivet den Betænkning, som er det ærede Thing meddeelt, er gaaet ud fra. Denne Kommission udtaler udtrykkelig, at det er tilstedeligt og ønskeligt, at det store Antal af disse bevagede sig ude imellem andre Mennesker, og det Antal, der undtages deraf, sætter Kommissionen til 100 og har derfor foreslaaet Oprettelse af en Anstalt for uheldbefulde Landsbvage, der ere deres Omgivelser i høi Grad til Besvær, og den beregner denne Anstalt til at burde kunne optage 100. De ærede